

Г А Т А Н К А

*Кой надъ тебе, малъкъ и безпомощенъ,
неуморно презъ живота бди?
люлката ти кой люлѣе нощемъ,
кой ти кротко пѣе ди заспишъ?*

*Кой съсъ тебъ уроцитъ ти учи,
кой съсъ твоитъ болки се топи?
кой се радва, щомъ като сполучишъ —
бждецето кой на тебъ реди?*

*За кого дори когато станешъ
старецъ грохналъ съ немощни ръце,
неизмѣнно младъ ще си останешъ,
малко нѣжно галено дете?*

(майката)

Санда Йовчева

Пролѣтъ

Надъ градинитъ, полята,
пакъ се спусна пролѣтъта —
цвѣтъ отрупа дървесата,
листи — младата гора.

По рѣтлини и поляни
цвѣтенъ губеръ тя посла
и надъ роднитъ балкани
метна златна пелена.

Пѣятъ въ цвѣннитъ клони
пакъ крилатитъ пѣвци —
вредъ е радость по земята,
вредъ е пѣсень и вѣнци.

Георги Костакевъ

Сръща

Единъ хубавъ день Гордостъта
излѣзе на разходка. Тя носѣше
корона отъ сапунени мехури
и тѣ блестѣха подъ слън-
чевитъ лъчи. По разкошната
й мантия висѣха множество
позлатени стъклени висулки,
краката си бѣше обула въ
обуща съ високи токове. Ли-
цето й грѣеше отъ самодовол-
ство, червенитъ й устни бѣха
презрително свити. Съ полу-
отворенитъ си очи тя поглеж-
даше надмѣнно наоколо, като
че ли край нея нѣмаше нищо,
което да заслужава внимание.